



EN FÖRLUST IRLÄNDARNA SENT SKULLE GLÖMMA

(INTE VI HELLER)

Det var inte bara i det dagliga arbetet som ingenjörerna visade sin duglighet – så skedde även i olika idrottssammanhang där kompaniet utmärkte sig genom att vinna mästerskap i skilda grenar som badminton, automatkarbinskytte, landbandy och volleyboll.

Den största bragden ägde rum den 16 december när Swed Eng Coy blev UNIFIL-mästare i dragkamp. Laget vann först det svenska bataljonsmästerskapet och fick sedan äran att försvara de blågula färgerna mot de irländska storfavoriterna på deras hemmaplan i Camp Shamrock.

- När vi stod uppställda före tävlingen så stod vi bakom finländarna. En av dem vänder sig om och säger "har ni tagit med pojkarna och lämnat männen hemma" på finlandssvenska. Jag var ju minst av alla så det var kanske därför, konstaterar Ulf Pettersson.

Swedcon News rapporterade att det åtta man starka laget hade tränat flitigt för att toppa formen, bland annat genom att möta 12- och 13-mannalag.

Laget fick även sparring av transportkompaniet, som de besegrat i den svenska finalen samt av en schaktmaskin modell D4.

- Det stämmer, vi tränade på baksidan av verkstan mot en bandtraktor, berättar Roger Karlsson, som var chef över bandtraktorgruppen och – i likhet med Torbjörn Harrysson – hade erfarenhet av att tävla i dragkamp hemma i Sverige. Denna rutin skulle visa sig ytterst värdefull.

- Det som jag anser skapade framgången var inställningen att detta ska gå. Om dom alltid har vunnit så ska vi ändra på det. En inställning som även om minnet kanske förskönar var så stark. Lagandan och kamratskapet var det som gjorde det hela.

SÅ VAR DET DAGS... Skulle irländarna vinna den här gången också? Eller skulle möjligen svensk tapperhet, finsk sisu eller fransk list kunna få dem på fall?

Första matchen gick mot det ghanesiska laget som – om vi får tro artikeln i Swedcon News – "knappt fått av sig träningsoverallerna innan de skamset kunde återvända". Sen väntade de kaxiga finnarna och slutligen Irland, som besegrat FMR (Force Mobile Reserve) och fransmännen på sin väg till finalen.



Irländarna var fulla av självförtroende och plockade dessutom fram säckpipor för att psyka svenskarna. Och det började bra - det irländska hemmalaget vann första rondan, men i den andra vände vindarna och plötsligt stod det 1-1.

"Publiken var i extas och hejade vilt på de sina", rapporterade bataljonens idrottsofficer i Swedcon News:

"Major Nilsson var så uppspelt att han enligt egen uppgift mer låg på alla fyra än stod upp och med ett allt högrödare anlete skrek och hejade fram de sina".

I den tredje och avgörande matchen såg irländarna ut att vara på väg mot seger, men steg för steg lyckades ingenjörerna vinna tillbaka mark och kunde till slut ge irländarna ett svidande nederlag, som de sent skulle glömma (inte vi heller).

- Det här var en riktig höjdare, kommenterade kompanichefen för Swedcon News när han återfått andan.

- En kul grej var att vinnarmedaljen kom från Irland och medalj för andra plats hade köpts in i Libanon om jag kommer ihåg rätt. De var så säkra på att vinna, konstaterar kokgruppchef Mats Carlsson, numera Lithagen.

I det vinnande laget ingick Håkan Andersson, Bertil Asklund, Mats Carlsson, Torbjörn Harrysson, Kent Karlsson, Roger Karlsson, Ulf Pettersson och Fredrik Siljebäck under ledning av coachen Raoul Augustsson.

PÅ BAKSIDAN AV INGENJÖRPLUTONENS BARACK fanns ett litet gym, alias "Hulkboden", varifrån kompanichefen under en period lånade en motionscykel som placerades på HQ-husets balkong med fin utsikt västerut.

- Jag har för mig att det var någon på trossen som satte en videokamera i lastbilshytten och filmade hela vägen ner till Naqoura och sen spelade upp filmen i "Hulkboden" för att det skulle bli roligare att trampa på cykeln. Osäker på när detta var, det kan ha varit på 104:an, säger Lill-QM, som flög ner till Libanon redan i början av oktober - för övrigt samma dag som "Tempelbergsmassakern" inträffade i Jerusalem.

Under julhelgen arrangerades landskamper mot ghaneserna i



PSYKNING. När det är allvar så tar irländarna fram säckpiporna, det är sen gammalt. Men ingenjörerna från Jwayya lät sig inte skrämmas utan irländarna fick surmulet se på när löjtnant Augustsson tog mot första pris.



olika idrotter. Afrikanerna var oväntat bra i volleyboll men fick se sig besegrade i de flesta grenar.

Det planerade bataljonsmästerskapet i orientering fick ställas in på grund av det osäkra läget i regionen, men "Postis" hann ändå med att springa två tävlingar i Israel.

- Problemet var att vi var tvungna att vara tre stycken för att låna UN-bil i Israel, men jag raggade upp två gamla orienterare på campen som gärna var sugna att komma till Israel över en helg.

VID ETT TILLFÄLLE arrangerade den svenska bataljonen ett långlopp från Nahariya till Naqoura. För ovanlighetens skull gick gränspassagen vid Rosh Hanikra ovanligt smidigt när löpare efter löpare passerade med sina "Blue card" väl synliga, till exempel uppe på kepsen. Den israeliska gränsstationen var annars känd för att aldrig ha särskilt bråttom – snarare tvärtom.

Segrare blev "Postis" Hallberg, som avverkade sträckan på 20 kilometer – inklusive några brutala backar – på 1.23:17 och kunde springa i mål 31 sekunder före en löpare från förrådskompaniet.

Ingenjörkompaniet dominerade för övrigt resultatlistan och lade även beslag på platserna tre till nio. Först på tionde plats kom nästa förrådare.

INNAN BEREDSKAPEN HÖJDES i januari var det möjligt att ge sig ut på en löprunda med följe bil längs landsvägen österut mot den ghanesiska positionen 8-28. Utan den möjligheten fick "Postis" och andra löpsugna komma på alternativa lösningar för att hålla sig i form:

- Jag tog tillfället i akt att idrotta så mycket som möjligt, försökte springa alla gånger som det gick. Trappan var flitigt använd och man kunde faktiskt få ut en 600-bana på campen, minns Bosse.

Andra som förekom flitigt i bataljonens resultatlistor – på allt från badminton och dart – var ingenjörkompaniets idrottsofficer Raoul Augustsson och vaktplutonchef Henrik Lettius. Om dartsävlingen skrev "Sportoff" följande rapport i Swedcon News:

"Ingenjörerna trotsade allt vad gaslarm heter och kom ned till Naqoura för att ge oss en match i dart. Men ack så de bedrog sig.

IRISH DETHRONED IN TUG OF WAR

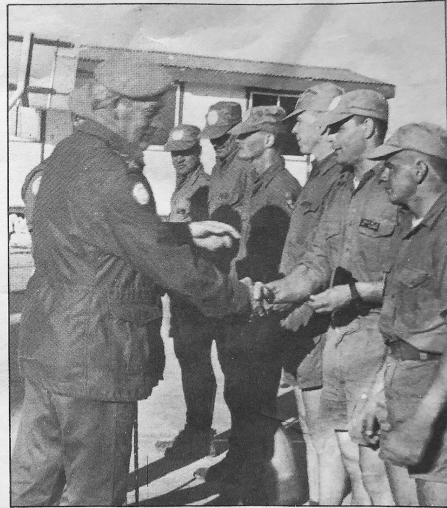
Tug of War is a great sport in Ireland, and the Irish units in UNIFIL have always been the hot favourites in inter-contingent tug-of-war tournaments. Therefore, in this year's tournament, the Irish team was expected to make a great showing to uphold tradition, especially as, in addition to their reputation, the Irish had another advantage this year in that the event was being held on their home ground in Tibnine.

However, this year, the Swedes endeavoured to offer the Irish a real challenge. With a team composed of personnel from SWEDENGCOY in Jwavya, who, after winning the SWEDCON championship, had embarked on tough training with the sole aim of

winning this Mandate's inter-contingent tournament. The Swedes got to the finals by beating FRENCHLOG and FMR to gain a place to meet the Irish.

The exciting final match between IRISHBATT and SWEDLOG went into three rounds. The first round was won by the Irish, and the second by the Swedes, making the third and final round more tense and thrilling. It was a hard-fought contest, with the Swedish team tasting sweet victory – a visible proof that the Irish team are not insurmountable after all.

MAJ. B. HORNTVEDT
A/CPIO



Irish Contingent commander, Col Bill Young congratulates the winning Swedish team.

LITANI. UNIFIL:s tidning Litani rapporterade också om dragkampsbragden i Tibnin. Deras referat saknade dock den glödande entusiasm som präglade artikeln i Swedcon News. De segervissa irländarna hade beställt fina medaljer hemma i Dublin, medan tvåornas medaljer förmodligen hade handlats in på Jallan.



Undertecknad himself fick visserligen lämna turneringen efter en dust med en ingenjör, men då jag lyckades nypa ett set av honom är jag ganska nöjd ändå. Tur som en tokig, ni vet. MP-dårarna från Staben deltog också. Det allra bästa med det var att se minen på Kn Lettius, Ingenjörerna, då MP-Bengtsson gav honom på nöten. Sen var han purken resten av den aftonen, men han sken som en sol då "GAS-GAS-GAS" plötsligt kom, ungefär vid semifinalerna, och han trodde att vi skulle spela om alla matcher."

Bästa ingenjör blev istället Karlsson, som nådde semifinal innan två pilkastare från förrådskompaniet gjorde upp om segern. "De visste alla tre vad de höll på med, till skillnad mot många av oss andra", konstaterade Sportoff självkritiskt.

DART I ALL ÄRA, men den fälttävlan som kallades Infantry Run var ett test utöver det vanliga. Loppet avgjordes den 7 mars i kuperad terräng uppe i Norbatt med flera ingenjörer på startlinjen.

Loppet gick ut på att springa 10 kilometer i fältuniform samt med vapen – vilket var den enkla delen...

- Vid start fick man läsa in ett meddelande som skulle memoreras under hela tävlingen för att sedan skrivas ner vid målgång, berättar Henrik Lettius:

- Felaktighet i återgivningen innebar minuspoäng. Tidtagningen började vid inläsningen och hur länge man läste var valfritt men, som sagt, klockan tickade. Längs sträckan låg stationer där man prövades i bland annat skjutning, punktorientering, sjukvårdstjänst och avståndsbedömning.

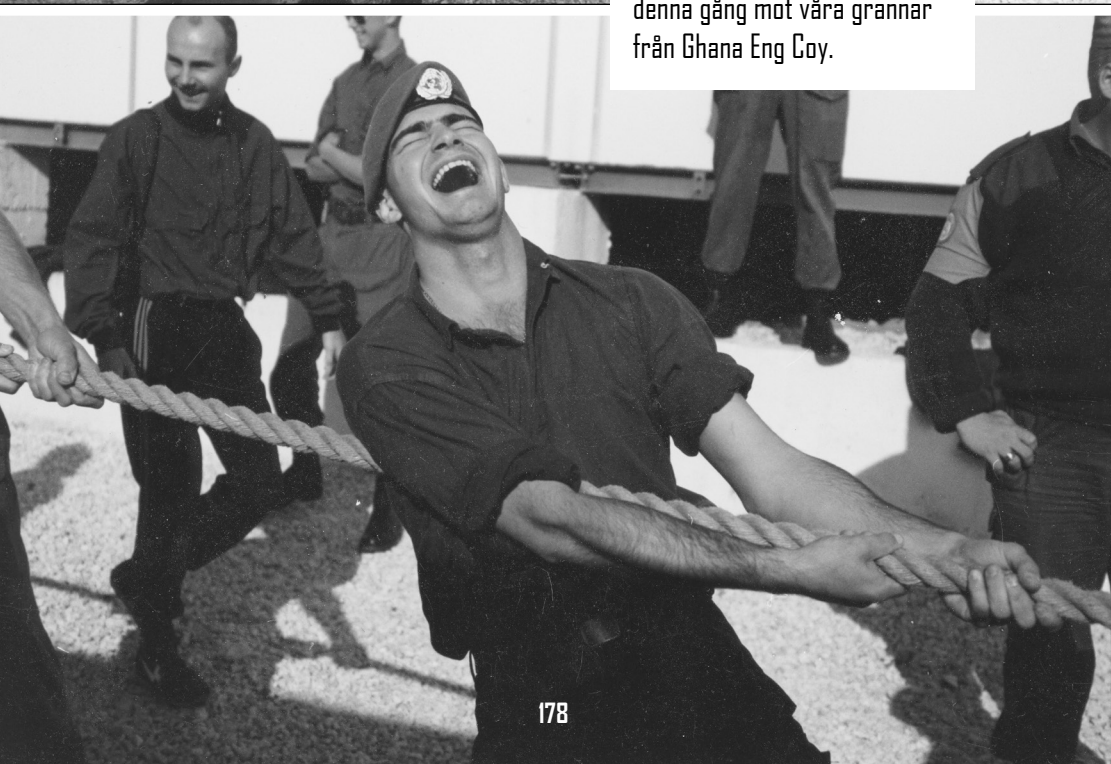
Efteråt kunde svenskarna konstatera att irländarna varit smarta och utnyttjat ett kryphål i reglerna.

- De hade en fördel av att deras personliga eldhandvapen, Steyr AUG, som standard har ett fast teleskopiskt sikte. Reglerna var att bara standardvapen fick användas, det vill säga inga extra sikten fick monteras, men det gjorde man ju inte, konstaterar Lettius.

TVÅ GOLFTÄVLINGAR GENOMFÖRDES, varav den första bara några dagar innan Gulfkriget bröt ut. Kenneth Krohn tog en hedrande andraplats och silver blev det även vid nästa tävling, som hölls i



TUG OF WAR. Mer dragkamp, denna gång mot våra grannar från Ghana Eng Coy.



mitten av mars på Ceasarea Golf Club i Israel. Tävlingen avgjordes som två dagars slaggolf med handikapp, där Tommy "PX" Wickman var en av deltagarna:

- Vi fick ju, otroligt nog, åka och spela golf i Israel. Jag hade inte spelat så länge så jag hade inget officiellt handikapp, så jag spelade på 36. Efter första dagen ledde jag med elva slag. Tvåa var Force commanders personliga "driver", som jag har glömt namnet på. På kvällen var vi ute och rullade hatt. Kom hem fem på morgonen och vi skulle slå ut åtta och jag var i ledarbollen. Wickman var inte i sitt bästa slag denna morgon...

- Det är ännu, tills dags datum, den enda gången jag har gjort en luftmiss från tee! Det var vad jag började med på första hålet, så efter nio hål hade jag förlorat hela ledningen och lite till. På sista nio kvicknade jag till lite och spelade lite bättre. Inför sista hålet var jag i ledning igen med ett slag. Spelade in på green och Force commanders driver spelade in efter och träffade min boll. Han påstod att jag skulle få ett slags plikt för det. Nu i efterhand vet jag ju att så inte är fallet, men då kunde jag inte mycket regler. Vi hade samma antal slag men han vann turneringen på bättre handikapp och jag kom tvåa. Undrar om det är för sent att överklaga?

FÖR DEN SOM SÖKTE fysiska utmaningar eller en extra "ribba" att sätta på skjortan – medan det fortfarande var tillåtet – fanns flera marscher att välja på. I Naqoura gick den tur och retur till israeliska gränsen och i Jwayya runt grannbyarna. En äkta Jwayyamarsch var fem mil och gick hela vägen ner till gränsen vid Rosh Hanikra och hade därefter målgång i Naqoura.

Populär var också Cheebamarschen i Norbatt, som bjöd på en cirka 25 kilometer vacker vandring och en uppförbacke man inte glömmer i första taget. Marken vid sidan av stigen var oklarerad, så det gällde att titta extra noga var man satte fötterna.

Byn Cheeba såg gammal och fattig ut men sades ha haft en central roll på gamla tiders smugglingsleder.

Bilder från den vackra marschen hittar du på sidorna 190-193.